

dag. Det er ikke saa ganske bestemt udtalt; men jeg troer, at det i den Henseende er absolut nødvendigt, for ikke at komme aldeles i Begrebsforvirring, at fastholde, hvad der er skeet, og hvad der muligviis kan skee. Jeg vil spørge: Da Danmarks Niges Grundlov blev forelagt, blev den da ikke ogsaa forelagt med den Bestemmelse, at den skulde gjælde for Slesvig? bærer den ikke i sin Overskrift den Titel: Danmarks Niges Grundlov? Vil nu den ærede Rigsdagsmand sige, at, da det dengang blev udtalt, og denne Forsatning bærer denne Overskrift, saa gjælder Grundloven for Slesvig? Ja, det var en nem Maade at faae den til at gjælde for Slesvig paa. Jeg troer, at det ærede Medlem vil indrømme, at det ikke gaar an saaledes at blande sammen, hvad der er skeet, og hvad der muligviis kan skee. — Jeg skal nu forlade dette Punkt, og henvende et Par Ord til, hvad den høitærede Konseilspræsident har udtalt, og hvad jeg nylig oplæste. Det fremgaaer af, hvad jeg oplæste, at det er den ærede Konseilspræsidents Mening, at Forsatningen af 18de November ikke paa nogen- somhelst Maade gjør Brud paa noget af de givne Tilfagn; men deraf synes jeg skulde følge, at der aldrig kunde blive Tale om Forhandling med fremmede Magter i dette Dieblik om denne Forsatnings Tilbagetagelse; thi gjør den ingen Forandring i Slesvigs statsretlige Stilling til os, berører den ikke i mindste Maade de Afstaler, som den ærede Minister idag har omtalt, og som han har viist os, hvorledes de opfattes i Udblandet, saa forekommer det mig aldeles ikke, at der kan blive Tale om Ophævelsen af Forsatningen af 18de November. Naar nu den ærede Konseilspræsident har sagt, at Regjeringen staaer paa Grundvolden af Afstalerne fra 1851 og 1852 og føler sig bunden ved dem, saa skal jeg vistnok være den Sidste til at indlade mig paa det Spørgsmaal, hvad Regjeringen fra sit Standpunkt maatte finde sig bunden ved; men naar den ærede Konseilspræsident har udtalt sig, som om disse Overenskomster vare det bedste Værn for Danmark, da der i dem indeholdtes en Ret for os, som det i dette Dieblik gjaldt om at hævede, og som Regjeringen altsaa i dette Dieblik aldeles frivilligt fastholder — han har sagt, at

de vare det bedste statsretlige Værn imod et Slesvig-Holsteen — saa kunde der dog maaffee være Anledning til at undersøge, hvad disse Overenskomster have ført os til. Jeg skal imidlertid paa ingen Maade indlade mig paa at give min Betragtning af Stillingen til Bedste; men jeg skal holde mig til, hvad den ærede Konseilspræsident selv ifjor den 4de Mai i den overordentlige Samling af Rigsraadet har udtalt om vor Stilling, hvilket jeg atter skal udbede mig Tilladelse til at oplæse, for ikke at komme til at tillægge Konseilspræsidenten Andet, end hvad han har sagt. Den ærede Konseilspræsident sagde: „Vi maae erindre, at den danske Regjering er af Forbundet bragt i den Stilling, at man paa den ene Side har tvunget den til at hæve den bestaaende Fællesforsatning, at man anseer det for en Pligt for Regjeringen at tilveiebringe en ny Fællesforsatning og derhos har knyttet Tilveiebringelsen af denne nye Fællesforsatning til de holsteenske Stænders Samtykke, og at paa den anden Side de holsteenske Stænder ikke ville give deres Samtykke til en konstitutionel Fællesforsatning for Monarkiet. Dette er vor Stilling. Man hæver den bestaaende Fællesforsatning, men forlanger en ny, og man knytter dertil den Betingelse, at de holsteenske Stænder skulde give deres Samtykke til den, men de holsteenske Stænder ville ikke give deres Samtykke.“ — Derefter siger den ærede Minister, at hvad der i saa Henseende har været det Overbevisende for ham, er det Forslag, der fremkom i den holsteenske Stænderforsamling fra et Medlem, som meente det ærligt og oprigtigt med Heelstaten. Han havde i den holsteenske Stænderforsamling stillet et Forslag, der lød saaledes: „Harde Regjeringen forelagt en Forandring af Valgloven til Rigsraadet, havde den, som det thidske Forbund med fuld Ret forlangte, foreslaaet Indretninger, hvorved Kongeriget Danmarks Majoritetsovervægt i Rigsraadet var bleven udjævnet, havde den paaviist en selvstændig Forandring af det nærværende Regjeringsystem i Slesvig, saa vilde Stænderforsamlingen have anerkjendt en virkelig Smøbekommen, og“ — „hvad troer man saa, siger Konseilspræsidenten, der kommer?“ — „og man havde kunnet